

OD ISTOG PISCA

NJEHOVA DEVOJKA

NJEHOVO SRCE

BLER HOLDEN

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

Počinem da gajim ljudoždersku mržnju prema riđokosama

Evo u čemu je fora s vremenom: zaboje ga za tebe. Ne zanima ga da li se raspala i ne možeš ponovo da se sastaviš. Baš ga briga ako toliko patiš da te srce zaboje doslovno kad god udahneš. Ne, vreme to ne zanima. Ono nastavlja da teče, ono nikad ne stoji u mestu. Možda ćeš želeći da stane, da se zaledi, ali ne ide to tako, zar ne? Vreme ne mari što nisi spremna da nastaviš dalje. Ne haje što ne možeš da se sabereš tek toliko da radiš neke stvari samo zato što se to očekuje od tebe.

Vreme ne zanima što te sve toliko boli da ti je telo obamrlo. Ono samo nastavlja da teče i zahteva da se krećeš zajedno s njim.

Zato to i radim.

Hoću reći, jednog dana ću raditi.

Nedelju dana kasnije

U poslednjih nedelju dana sam se previše vezala za krevet. Ne odvajamo se jedno od drugog, ako te baš zanima. A ove

nedelje je trebalo da svi odemo na put. Megan, Aleks, Bet, Trevis, ja i... on.

A sad sam im pomrsila konce.

Rekla sam im da idu bez mene. Da mi je potrebno samo malo vremena da se sredim. Htela sam da ih uverim kako sam dobro, ali njima je zaista stalo do mene. Svi su me prozreli i otkazali put. A najgore je što se Megan i Aleks svađaju zbog mene. To je ta neznodica kad furaš s nekim iz društva. Kad dođe do raskida, prijatelji se nađu u nebranom grožđu i moraju da izaberu strane.

Reč raskid prolazi mi kroz glavu, ali guram je u stranu, kao i uvek. Suze koje obično grunu u ovom trenutku i sad prete da se izliju, ali muka mi je od plakanja. Ne želim da budem takva. Neću da budem devojka koja nije ustala iz kreveta nedelju dana. Ne želim da oteram sve kojima je stalo do mene. Ne želim da veze mojih prijatelja trpe zbog mene. Ne želim da ovoliko patim zbog jednog frajera.

Ali pretvorila sam se upravo u takvu devojku.

Kad se vratio u moj život, obećala sam sebi da nikad više neću dozvoliti da mi se ceo život vrti oko jednog mladića. Ta odluka više se odnosila na Džeja nego na njega. Nikad nisam mnogo razmišljala o tome zašto ima toliku vlast nad mojim osećanjima. Nisam očekivala da će mi slomiti srce. I zaljubila sam se – do ušiju. Ali on je sad otišao, a ja sam i dalje ona previše emotivna glupača.

Navlačim pokrivač preko glave, žmurim i molim se da bar malo odspavam. Dok spavam, ništa se ružno ne dešava. Ali čim se probudim, dočeka me bol – jači nego što je bio.

Dve nedelje kasnije

Govore mi da svakog dana dolazi da razgovara sa mnom. I svakog dana ga teraju. Bet mi je rekla da mu je Trevis prvog

dana napravio šljivu na oku i da se ne bi zaustavio samo na tome da ga nije zaustavila. Dodala je kako se Kol nije branio, samo je stajao i pustio mog brata da radi šta hoće. Zbog toga se osećam kao da mi je neko nabio čiodu u srce. Obamrlost i dalje guši sva druga osećanja, ali ipak osećam nešto zbog te slike u glavi. Odmah je potiskujem. Ne zanima me.

Bet ne zna da svakog dana gledam kako odlazi. Tad treska vratima kao da hoće da mi stavi do znanja da odlazi. Svaki put s mukom ustanem s kreveta da bih provirila kroz prozor. Svakog dana stoji na istom mestu oko deset sekundi pa tek onda ode. Jednog dana se, na samom početku, srušio na kolena. Telo mu se treslo od nečujnih jecaja. To me umalo nije pokolebalo, ali onda sam se setila patnje. Patnje koju je on izazvao i koju bi ponovo mogao da izazove.

To je bilo dovoljno da me natera da se sakrijem.

Zato sad moram da se pretvaram da me nije briga. Ali lažem ih i, što je još gore, lažem sebe. A zapravo mrzim samu sebe zato što uopšte razmišljam o njemu. On sigurno nije mislio na mene kad je...

Ne.

Neću da se vraćam na to. Neprestano sam mislila samo o tome, ali dosta je bilo. Trebalo bi da to ostavim za sobom. Moram to da ostavim za sobom. Ne mogu da prestanem da živim zbog njega. Svi kažu da se tinejdžerske ljubavi prebole i da nikad nisu onako ozbiljne kao što umislimo da jesu. Izgleda naivno i glupo što se ovoliko kidam zbog veze koja ionako ne bi potrajala, zar ne?

Ali ne slažem se s tim. Moja veza s Kolom bila je ozbiljnija, mnogo ozbiljnija. Više je ličila na ljubav koja će trajati do kraja života nego na mladalačku zacopanost.

Obrati pažnju na prošlo vreme.

A sad čuješ li taj zvuk? Da, srce mi se ponovo cepa.

* * *

Ova nedelja obeležena je i Džejovim češćim posetama. Mislim da je konačno skapirao kako se osećam, u stvari naučio je šta reč uvidavnost znači. Moram mu odati priznanje zato što nije izgledao zgroženo kad me je zatekao u krevetu. Nisam se tuširala nekoliko dana i mogu da zamislim na šta sam ličila, a ni pidžama mi nije bila iz *Viktorijas sikreta*. Načas je razrogačio oči, ali brzo je zavladao sobom pa seo na naslonjaču s moje leve strane. Gledala san *Lovce na natprirodno* jer sam bila raspoložena samo za krv i nasilje.

Nekoliko trenutaka smo sedeli u tišini. Ako pomene njegovo ime ili kaže bilo šta o onome što se desilo, reći ću Trevisu da ga izbaci. Nema frke.

Međutim, iznenadio me je. „Koja je ovo sezona? Prestao sam da gledam ovu seriju pre godinu dana.“

Braća Stoun su uvek puna iznenađenja, zar ne?

Tri nedelje kasnije

Raskid je koristan bar zbog dve stvari. Kad pokušavaš da se oporaviš od slomljenog srca i bolnih uspomena koje te neprestano proganjaju, imaš običaj da tražiš nešto što će ti zaokupiti misli. Meni je tako nešto bilo očajnički potrebno pa sam se bacila na učenje. Završni ispiti su se bližili, a ja nisam zagrejala stolicu, nego sam je zapalila. Misliš da je učenje poslednje što ti se radi kad si skrhana i polumrtva, zar ne?

E pa nije tako.

Učila sam više nego ikad ranije. Mislim da je čak i Megan blago odlepila iako je ona uvek u toku s građivom i spremna za završne ispite tri meseca unapred. A ipak ne spava cele

nedelje koliko traju. Parkira se ispred biblioteke i ispija jednu kafu za drugom sve dok nije sigurna da će dobiti najvišu ocenu iz svih predmeta.

A ja sam bila još gora od nje tako da se slobodno zapitaj jesam li normalna.

Kad sam spavala – sanjala sam. I budila se u znoju. Snovi su uvek slični. On i Erika se ljube i vaćare, tela su im isprepletena. Obično sam se budila uplakana, tako da sam digla ruke od osam sati spavanja i samo dremala dva, najviše tri sata.

A sve preostalo vreme sam učila.

A kad me je samo nedelju dana delilo od prvog ispita, bila sam na ivici pucanja jer ću morati da ga ponovo vidim.

MESEC DANA KASNIJE

Sadašnjost

„Da, mama, reći ću joj. Ne, ne mogu da obećam ništa... kao da ne slušaš... u redu, važi. Pokušaću. Volim i ja tebe. Čao.“

Trevis s uzdahom klone na barsku stolicu ispred kuhinjskog šanka. Izgleda iscrpljeno. Zbog toga me strahovito grize savest. Ne samo da se nosi s devojkom koja se oporavlja od majčine smrti već i sa mnom, psihotičnom, emocionalno nestabilnom sestrom. A da ne govorim o našim roditeljima.

Ali bar osećam... nešto. I to je bolje od one izmaglice samosažaljenja iz koje nisam mogla da se izvučem čitav mesec. Neprestano sam se krila u svojoj sobi i oporavljala, kako sam to nazivala. Ali sad je vreme da ustanem i prestanem da se ponašam kao jadnica, kako je moja majka rekla kad me je pozvala. Ne zna ružne pojedinosti, ali čula je za raskid i moje cmizdrenje – kako se izrazila.

Otada ne razgovaram s njom.

Ona nema nikakva prava da mi govori šta da radim. Otišla je, živi na račun svojih roditelja i radi boga pitaj šta s muškarcima upola mlađim od nje. Čini mi se da se meseci-ma nije zanimala ni za Trevisa ni za mene, a sad odjednom hoće da glumi majku.

To baš i nije neko iznenađenje. Tata se konačno malo opametio i podneo je zahtev za razvod. Kaže da ga nije mnogo briga za društvene posledice, ali da ga je sramota što su on i moja majka napravili sprdnju od „institucije braka“. Mama još nije potpisala papire, ali tata je već počeo da se viđa s drugom ženom. Srećom, nije toliko mlada da ljudi pomisle da je moja izgubljena sestra, ali ipak jeste prilično mlada.

A majka se oseća ugroženo.

Trenutno nagovara Trevisa da me ubedi da provedem letnji raspust s njom.

Kao da mi život nije dovoljno skenjan i bez toga.

„Trebalo bi da joj kažeš da neću da dođem.“

„Rekao bih joj kad bih je time skinuo s vrata, ali ne bi vre-delo. Nastaviće da se trudi jer ne želi da budeš blizu Dafne.“

„Zašto brine? Dafne i ja nećemo da se zbližimo i jedna drugoj pletemo kikice. Naš odnos je previše čudan.“

„Reci to njoj.“

Ne odgovaram ništa. Doslovno vidim razočaranje u Trevisovim očima. Ubija me što sam svesna da je tužan zbog mene, ali trudim se koliko mogu. Ustajem iz kreveta, učila sam kao konj i danas ću otići u školu. Međutim, to ne skriva promene koje on vidi na meni. Ređe se smejem, manje pričam i čini mi se da je nešto u meni... umrlo. Moram da uložim napor u sve što radim. Osmeh iziskuje previše truda i sve mi je teže da budem ona stara.

* * *

„Povratiću od nervoze. Šta ako sam zaboravila sve što sam juče nabubala?“

Bet je prestravljena, što je razumljivo. Škola joj nije bila na prvom mestu poslednjih nekoliko meseci i malo je zaostala s gradivom. Pomogli smo joj koliko smo mogli i, iskreno, nema razloga za strah, ali ipak se boji. Gledam kako je moj brat umiruje. Oboma oči sijaju od ljubavi. Trebalo bi da mi, kao dobroj sestri i drugarici, bude drago zbog njih. Ali umesto toga, patnja zbog onoga što sam izgubila prostruji mnome toliko jako da se umalo ne zateturam.

Toliko sam rasejana da i ne primećujem šta radim. Nož kojim sam sekla voće za smuti promašuje pomorandžu i prolazi mi kroz kožu na članku. Isprva ne osećam bol, ne osećam ništa. Samo gledam kako krv curi iz posekotine. Pogled mi je prikovan za crvenu tečnost, a stopala kao da su se zalepila za pod.

Utom mi se zavrti u glavi i ciknem od bola. To privlači pažnju ljudima koji zaista ne bi trebalo da se smaraju s mojim sranjima. Trevis žuri da me uhvati kako ne bih pala pravo na facu.

„Sranje. Sranje, šta se desilo, Tes?“

Srce mi bije kao ludo i mnogo mi se vrti u glavi. Samo želim da žmurim dok mučnina ne prođe. Ima mnogo krvi. Curi mi niz ruku na pod i natapa bratovljevu belu majicu.

„Donesi prokleti pribor za prvu pomoć!“, Trevis dovikuje zabezegnutoj Bet i ona se konačno pokreće. Čujem bat njenih koraka dok trči stepenicama prema kupatilu na spratu. Muti mi se pred očima. Trevis seda na pod i namešta me na krilu. Osećam se kao kad je brinuo o meni nakon što

sam kao šestogodišnja klinka gadno izgrebala koleno na komšijinim ružama.

„Drži se, Tes. Bićeš dobro.“ Ubrzano diše i pritiska mi puls na laktu. Pokušava da zaustavi krv, ali i dalje lipti. Izgleda da je posekotina baš duboka.

Zašto ne mogu prestati da pravim sranja?

Nema svrhe da se borim protiv crnila pred očima. Smračilo mi se zbog gubitka krvi. Shvatam da sam stvarno odlepila jer sam zahvalna što ću zbog trapavog rukovanja nožem malo predahnuti od stvarnosti.

„Je li redovno jela?“

„Ja... pokušavao sam da je nateram da jede triput dnevno, ali samo je mrljavila po tanjiru. Rekla je da nema apetit i da joj pripadne muka kad mnogo jede.“

„Pa zato je i došlo do ovoga. Slaba je i vidi se da je smršala. Ako tome dodaš gubitak krvi, onda je ovo bilo pisano.“

Znam taj ženski glas. Sablasno je poznat, ali nervira me što ne mogu da ga povežem s licem. Polako dolazim k sebi, ali mozak se opire. Ne želim da ustanem, lepo mi je ovako. Oko mene je tišina i veoma je mirno. Nema one buke u glavi koja me je terala da... osećam.

„Šta da radim? Previše se forsirala za završne ispite, kao da je opsednuta. Ne spava, ne razgovara sa mnom, kao da je tu ali nije stvarno...“

„...prisutna. Kao da je ostala samo ljuštura one stare osobe. I Kol je takav.“

Štrecnem se. Ljudi znaju da ne treba da izgovaraju njegovo ime preda mnom. Želim da kažem ovoj ženi da ode, ali istovremeno sam radoznala. Ona priča o njemu; ona zna kako se oseća. Želim da znam da li pati koliko i ja.

„Gospođo Stoun, zahvalan sam što ste došli u kućnu posetu zbog moje sestre, ali nemojte ga pominjati. Zbog njega je ovakva. Ona neće da mi kaže šta joj je tačno uradio, ali zbog njega je ovako... slomljena. Bez uvrede, ali zaboje me šta mu fali.“

Stresam se. To je Kasandra. Mrzi li me? Misli li da sam ja kriva zato što joj oba sina pate? Svaka druga majka bi me mrzela zato što joj se porodica raspala zbog mene. Ali ona je ovde i pomaže mi. A Trevis je neoprostivo drzak prema njoj.

Moja majka bi dobila srčku. Prava šteta što nije tu.

I dalje žmurim jer hoću da čujem ostatak njihovog razgovora.

„Mama“, javlja se novi glas. Ne treba mi mnogo da shvatim čiji je. Postoje samo dve osobe koje Kasandru zovu mama, a ovo srećom nije mladić koga ne želim nikad više da vidim.

„Poslali su ti poruku iz bolnice. Mislim da je hitan slučaj“, kaže Džej tiho. Svi šapuću kao da se boje da će me probuditi. Smešno je što sam se toliko bunila zato što se svi ponašaju prema meni kao da sam svilena a onda hladno sebi isekla vene.

Nenamerno.

Kasandra uzdiše. „Moram da idem, ali postaraj se da pije dovoljno tečnosti kad dođe k sebi. I da se odmara, mora da se odmara. Samo pokušaj da je oraspoložiš. Što se bolje oseća iznutra, to će se više odraziti na spoljašnost. Kad joj bude bolje, nateraj je da izađe iz kuće, uradi sve što možeš kako bi je naveo da nastavi da živi normalno.“ Poslednje reči joj zastaju u grlu. Zatim čujem lupkanje njenih potpetica jer mi prilazi.

„Brzo se oporavi, mila.“ Obavija me njen prepoznatljiv miris, *Šanel 5*. Jedva se uzdržavam da ne zaplačem. Kasandra mi je u poslednje vreme bila kao majka i želim da je zagrlim i

zamolim da uradi nešto kako bi bol prošao. Sklanja mi kosu u stranu i ljubi me u čelo.

„Zovi me ako ti nešto zatreba. Džejson zna da menja zavoje pa će ti sve objasniti. Ali upamti šta sam rekla, ora-spoloži je.“ Je li to uopšte moguće?

Budim se pa ponovo tonem u san. Kad sam se nakratko probudila, Bet mi je dala da popijem pilule protiv bolova s velikom čašom sveže ceđenog soka od pomorandže. Već u sledećem trenutku ponovo sam zaspala. S obzirom na to da sam poslednje dve nedelje spavala tri sata dnevno, san je dobrodošlo olakšanje. Zbog lekova gotovo ne sanjam ništa.

Sve dok se ne probudim usred najgoreg košmara.

„Moram da je vidim bar na trenutak. Moram da se uverim da je dobro.“

„Ne mogu... ako bi neko saznao da sam te uopšte pustila u kuću... Kole, ne bi mi nikad oprostili.“

Megan. Prepoznajem njen glas. Otkud ona ovde? Megan obično dolazi ujutru. Učimo zajedno i ja se trudim da je ne pitam šta joj je Aleks rekao o njemu. I ona se pravi da ne umire od želje da mi ispriča stvari koje možda nisam spremna da čujem.

Imamo veoma zdrav odnos.

Ali trenutno želim da je zadavim, da joj obavijem tu riđu kosu oko vrata i ugušim. Na kraju krajeva, počinjem da gajim ljudoždersku mržnju prema riđokosama.

Disanje mi ubrzava, a srce bije kao ludo. On je tu. Veoma blizu, ispred mojih vrata. Slušam Kolov glas mesec dana nakon što sam izbrisala njegove glasovne poruke. Nisam mogla da se nateram da izbrišem i SMS-ove i obećala sam sebi da ću ih pročitati kad budem spremna.

Uopšte nisam spremna za to.

A on je samo nekoliko koraka dalje.

Čak i ne dišem dok slušam njihov razgovor.

„Ona spava, jelda? Samo ću da uđem i izađem. Trevis neće znati. Otići ću pre nego što se vrate.“

Oteraj ga, Megan. Možeš ti to. Molim te, ne puštaj ga u sobu. Neću to moći da podnesem. Toliko mi je dugo trebalo da se sastavim, bar delimično. Možda ću se slomiti kad ga vidim.

„Ne bi trebalo ovo da radim... Nije trebalo da ti kaže Aleks. Povredio si je, mnogo si je povredio i sad očekuješ da to zaboravim i dozvolim ti da budeš s njom. Nisi video kakva je bila...“ Glas joj puca. Zvuči kao da je na ivici suza i ponovo me obuzima griža savesti. U koliko sam lošem stanju bila poslednje četiri nedelje? Kako je moguće da nisam videla da povređujem ljude koji me vole? Tad me preplavi ljutnja, ljutnja usmerena na njega jer je on sve uništio. Taman kad sam počela da mislim kako mi se život menja nabolje, on mi je izmakao tlo pod nogama.

Zašto ga je sad uopšte briga?

„Volim je, Megan. Mnogo je volim. Zar misliš da me ne ubija što sam je povredio? Misliš li da je meni bolje? Moram da je vidim... samo moram da se uverim da je dobro.“

„Nije dobro!“ uzvikne Megan pa nastavlja prigušenim glasom: „Nije dobro i ne znam hoće li ikad biti. Bio si joj sve. Ne znam šta si joj uradio, ali šta god da je, mnogo si je povredio.“

„I kajaću se zbog toga do kraja života. Izgubio sam devojk-u s kojom je trebalo da budem zauvek. Na paklenim sam mukama, Megan. Dozvoli mi bar to.“

Ne slušaj ga. On laže. Da me je voleo toliko koliko tvrdi da jeste, ne bi mi ovo uradio. Suza mi klizi niz obraz. Prati

je još jedna. Sve što sam radila da se zakrpi propalo je. Obuzima me bol koji je toliko jak kao da krvaram iz svake pore na telu.

„U redu. Uđi, ali imaš samo pet minuta. Ne znam koliko Betina terapija traje, ali Trevis će se uskoro vratiti. Tesa spava, nemoj slučajno da je probudiš. Tvoja mama je rekla da mora da se odmara.“

Sranje.

Mislim da umirem dok se pitam šta da radim.

Ali tad odlučujem da neću da dignem frku. Moram prestati da se ponašam kao da me je raskid toliko pogodio. Ljudi stalno raskidaju. Mladići varaju, to im je u opisu pola. Od mene sad zavisi hoću li celog života patiti ili ću ostaviti ovu priču za sobom.

Bilo bi mnogo lakše da ga ne volim toliko.

Okrećem se na bok, s leđima prema vratima. Zaranjam glavu u jastuk u nadi da mi neće videti uplakano lice. Zatim pokušavam da opustim telo kako bi poverovao da spavam. Srećom, pokrivena sam ćebetom pa neće moći da vidi koliko sam ukrućena ni koliko plitko dišem.

Vrata se otvaraju.

Tup. Tup. Tup.

Može li da čuje koliko mi srce glasno lupa?

Koraci. Mislim da nikad neću zaboraviti bat njegovih čizama. Nekad me je umirivao. Uvek sam taj zvuk povezivala s njim, s osećajem sigurnosti. A sad znači samo bol i patnju na kvadrat.

Utom mi čula preplavljuje njegov miris, citrusni, šumski dašak. Sve dosad nisam ni shvatala koliko žudim za njim. Rastrzana sam između želje da ga obaspem optužbama i udarcima s jedne strane i da ga zamolim da legne pored mene i zagrlji me s druge. Pravi sam beskičmenjak, zar ne?

Dušek se ugiba pod njegovom težinom.

Zavijena ruka mi je na strani okrenutoj prema njemu. Samo što ne skočim s kreveta od obazrivog dodira po članku. Potrebna mi je i poslednja trunka snage volje da bih ostala nepomična. Ljutnja ključa ispod površine zato što mnogo volim njegov dodir. Ali ljutnju odmah smenjuje olakšanje zbog Kolovog prisustva. Stvarno je tu.

„Mnogo mi je žao“, šapuće. Glas mu podrhtava, a telo se tresu. Moja snaga volje ponovo je na velikom ispitu.

On čuti nekoliko trenutaka, ali tad osetim kako mi nešto kaplje na ruku. Sledi još kapi. Disanje mu postaje isprekidano i shvatam da plače.

O bože.

Ne može to da radi! Ne može! Ne može da plače. Nema pravo da me tera da se loše osećam zbog njega. Trebalo bi da me ostavi na miru kako bih zaboravila da je ikad postojao. Ne smem ovo da osećam prema njemu. Prestani, molim te; ne radi mi ovo, molim te.

„Znaš da ću te uvek voleti. Čekaću. Ako ikad odlučiš da mi se vratiš, biću tu.“

Naslanja mi usne na čelo. Poljubac je paperjast, ali milina mi struji sve do nožnih prstiju.

U sledećem trenutku Kol odlazi. A ja se iznova slamam.